

En Josep Nicolàs és un home que mesura les paraules abans de parlar, potser perquè el seu ofici l'ha ensenyat a no aixecar mai un edifici sense fer ben profunds els fonaments. Això no obstant, una vegada ha agafat confiança aquest constructor de Sabadell explica planerament els seus inicis: **"Sóc home d'empresa des de fa quinze anys. Vaig preparar-me estudiant delineació, però el que més m'ha ajudat és la pràctica i el gran mestre que vaig tenir, el meu pare, en Fulgenci."** Aquest va començar com a peó en el món de la construcció i anys més tard va fundar una petita empresa, Obres i Edificacions, que ara gestiona el seu fill.

En les seves mans, l'empresa ha triplicat la plantilla d'empleats que tenia en els seus orígens, i el secret de l'èxit, segons ell, és l'honestetat: **"Qui no és honest en l'ofici de constructor ho acaba pagant; moltes empreses sorgeixen amb els grans booms i amb pocs anys han de plegar. Algunes ho fan arruïnades, però n'hi ha d'altres que abans s'han enriquit pels seus procediments deslleials, que són un gran problema per a les empreses solvents i competents."** Un exemple són aquells que fan servir material barat per tal d'invertir un mínim de diners i vendre ràpidament. És clar que aquesta mai no ha estat la manera de treballar d'Obres i Edificacions: **"Jo prefereixo vendre un bon producte i fer la feina ben feta."** El component humà que té la feina del contractista sempre ha fet reflexionar en Josep a l'hora de fer una obra: **"La gent em demana llars, parelles joves que formaran una família dins les quatre parets que jo els construiré; això és un gran repte, una oportunitat per lluir-te. Fins i tot sento una certa tristesa, quan entrego una obra en la que hi he deixat tantes hores d'esforç."**

Aquest romàntic de la construcció destaca entre les seves obres una bugaderia que va fer per a treballadors disminuïts: **"Allò em va marcar; sabia que feia una obra per a gent que lluitava per integrar-se en la nostra societat, després de molts anys de marginació."** Els constructors són els qui restauren les façanes de les ciutats, pengem balcons, obren finestres, aixequen parets i porxos... Aquests artesans de la fesomia urbana tenen molt a dir sobre els canvis que han sofert les nostres urbs: **"Les ciutats han d'imitar les tendències europees, amb centres per a vianants, però costa fer que es prengui consciència d'aquesta necessitat, cal un canvi de mentalitat que pot trigar de cinc a deu anys a produir-se."**

Tot i aquesta lentitud, en Josep creu que a Catalunya ja s'ha fet una bona feina, en determinats municipis: **"Tenim l'exemple de Sabadell, que en quinze anys ha aconseguit transportar la bellesa del centre a altres barris. La ciutat té una projecció fabulosa a deu o quinze anys vista. Des de la posició de contractista no voldria entrar en política, però diria que l'alcalde Farrés ha fet molt per Sabadell."**

Les paraules del nostre interlocutor demostren que els contractistes poden ben bé estar d'acord amb la gestió municipal; ell és conscient que cada ciutat té les seves limitacions i que sovint la gent es queixa per sistema. **"Hi ha cops que no sabem valorar allò que**

tenim", afegeix en aquest sentit, i posa l'exemple de l'aeroport d'El Prat, a Barcelona: **"He tingut la sort de poder viatjar i he de dir que el nostre aeroport és un dels millors del món, com a estructura, en serveis i comunicació."**

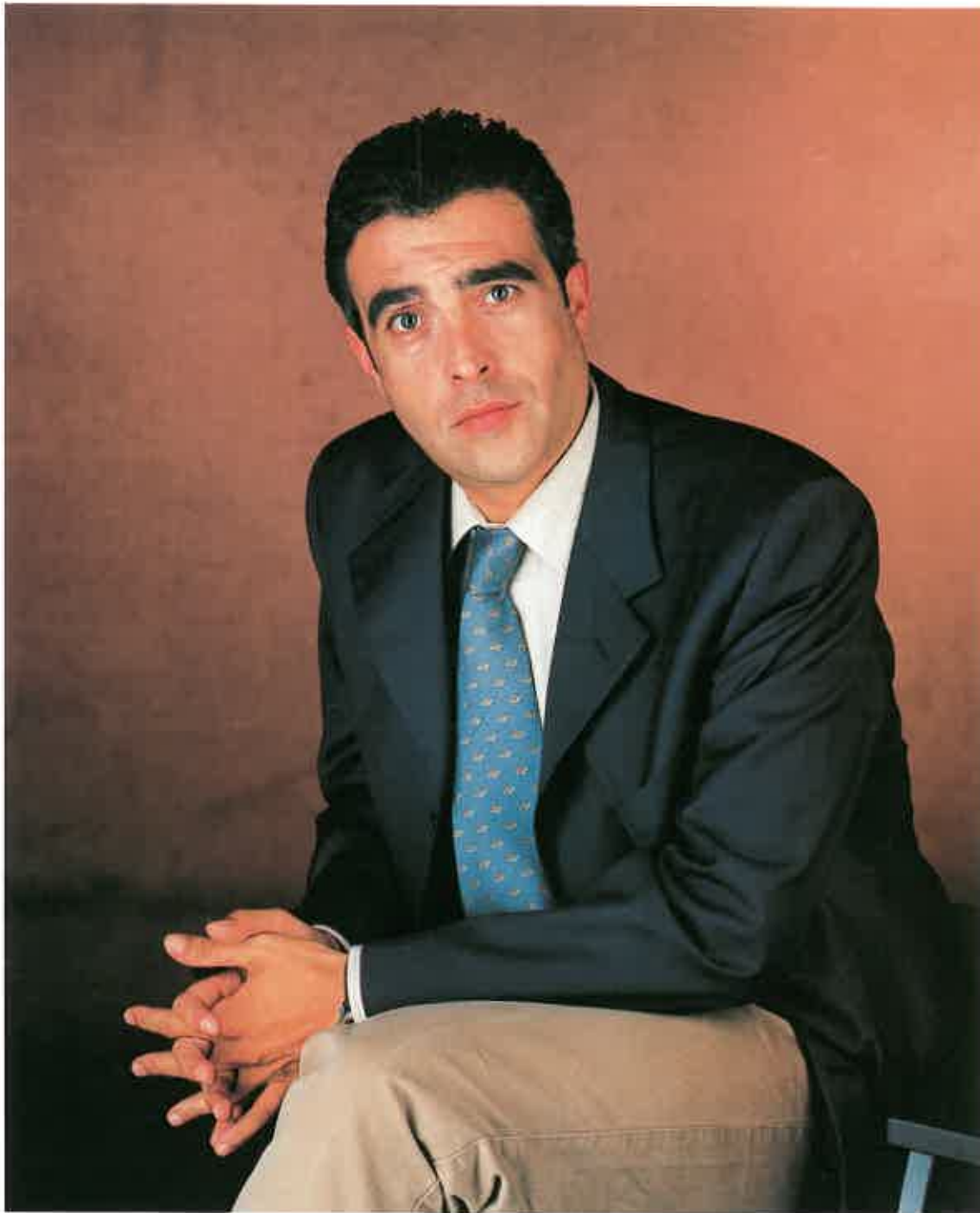
Això no obstant, la ciutat que ha robat el cor d'en Josep és, sens dubte, San Francisco: **"París també em va impactar, i quant a estils m'adscric al postmodernisme, a la barreja que trobem davant del Louvre."** La vida quotidiana del contractista, tanmateix, no és una passejada entre obres majestoses; bastides, pols i la problemàtica del sector acompanyen el nostre protagonista sovint: **"Dins la construcció manquen bons professionals. Els oficis de paleta, encofrador, enguixador..., tots s'estan perdent perquè només una minoria d'entre els joves té vocació i veu la feina amb projecció de futur. A casa tenim els antics de sempre i uns joves triats per fer el relleu generacional; si volem continuar fent bona feina cal tenir una bona base."**

Quant als riscos que comporta la feina, en Josep també hi té alguna cosa a dir: **"La seguretat dels treballadors és un tema complicat, és una cadena que cal que tingui totes les bagues ben tancades; l'empresari pot fer tot el que hi hagi en la seva mà per vetllar per resoldre aquest problema, però cal també la col·laboració d'aquell que corre el risc. Costa molt convèncer els conductors que el cinturó de seguretat és per a la protecció pròpia."**

Cal parlar també dels immigrants que busquen feina en la construcció: **"Tot i no tenir res en contra d'ells, per a nosaltres és un clar desavantatge; representen mà d'obra barata i això provoca competència deslleial. L'obra se l'emporta aquell que abarateix costos."** Això no vol dir, en qualsevol cas, que en Josep tingui cap mena de prejudici: **"He contractat treballadors joves negres, o expresidaris, i evidentment que no tindria cap mania a incorporar una dona, només que no he tingut l'oportunitat de fer-ho. A casa la meva germana Maria Àngels és qui porta la comptabilitat, i és que per a mi compta la professionalitat. No marginaré ningú si em pot oferir el perfil que busco."**

Per acabar d'arrodonir el retrat del contractista, el responsable d'Obres i Edificacions esmenta l'etern estira-i-arrotonsa amb els arquitectes, gairebé inherent a aquest sector: **"El facultatiu dissenya i el contractista executa, i de la teoria a la pràctica hi ha un bon tros. Sovint hi ha coses fetes sobre el paper que són impracticables a la realitat. Això no obstant, estic content dels arquitectes amb què he treballat fins ara."**

Tot i els entrebancs que tot ofici té, el nostre interlocutor és un enamorat de la seva feina, i malgrat que continuï mesurant les paraules, allò que acaba dient mostra l'entusiasme per l'obra que fa: **"Si em pregunteu quina obra arquitectònica m'hauria agradat fer us diré que la Torre Eiffel o qualsevol edifici de Nova York."** Ara per ara, però, en Josep continuarà creant llars i espais públics a partir del no-res, donant cara a les ciutats del futur i vibrant cada cop que passi per davant d'una façana que en algun moment va ser seva.

Josep Nicolàs – Sabadell (el Vallès Occidental)